

REAALI POISS

TALLINNA REAALKOOLIKOOL AJALEHT | 09/2016 | SEPTEMBER | WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/

KALLID KOOLIKAASLASED!

Ja ongi jälle uus kooliaasta käes - algab õppimine, väsimus, pinge. Õigemini on juba peaaegu kuu aega tagasi alanud, kui see leht ilmub. Siiski liialt nukrutseda ja muretseda pole vaja, sest iga uue kooliaastaga alustab oma tööd ka alati truu Reaali Poiss. Nagu iga kooliaasta alguses, ootame nüüdki uusi huvilisi kaasa lööma Reaali Poisis. Kõikidele soovijatele on uks alati avatud tulla koosolekutele ning jagada oma ideid ja mõtteid. Samuti on sellest aastast lisaks õpilastoimetusele abiks kaks emakeeleõpetajat: Kaia Kivitoa ja Mirja Särg. Tere tulemast! Sellel kooliaastal on toimetuses palju, mida oodata - lisaks Reaalkooli 135. sünnipäevale tähistab ka Reaali Poiss oma 20. juubelit, mille jaoks ettevalmistused juba käivad. Rääkides Reaalkooli juubelist, siis on koolis plaanitud erinevad üritused selleks ajaks ja nendest on lehes ka veidike infot. Johanna ja Kertu jälgedes on Mirelil ja minul kindlasti päris raske täita ootusi Reaali Poisist, kuna nad tegid tõeliselt suurepärase tööd, aga õnneks meie seljatagused veel ilma nende järelvalveta ei jää. Kõik uus on alguses veidi hirmutav, kuid eneseületus ja hirmust jagusaamine on lollikindel retsept, et saaks sündida midagi imelist.

Edu uuel õppeaastal ja head lugemist, koolipere!

OLIVER

135 AASTAT VAIMU, VAIMSUST JA VAIMUSTUST

Tere kaunist uut kooliaastat, Reaali pere!

Uuel kooliaastal terendab silmapiiril nii mõnigi oluline sündmus, kuid kõige olulisem on kahtlemata, et oleme sõudnud taas juubeliranda. Kuna lehe ilmunise ajaks on juubelinädal seljataga, otsustasin selles kirjatükis mõtiskleda hoopis Reaali vaimu kujunemise ja olemuse üle.

Sellest hetkest, kui tekkis mõte luua Tallinnasse reaalkool, oli teada, et siin hakkab suurimat vaimustust pakkuma numbrite maailm ja maailma lahtimõtestamine teaduse abil. Peagi aga selgus, et realistid pole teps mitte kehvemad spordipoisid ja muusikud. Ehk et juba täiesti algusest on olnud läbivaks märksõnaks mitmekesisus.

Reaali vaim seob kogu kogukonna alates aegade algusest üheks, seetõttu meeldib talle end aeg-ajalt korrata. Seda nii ilusate kui mitte-nii-ilusate hetkede pakkumisega. Näiteks kisame me alati kui üks mees suurtel võistlustel reaalkate ergutamiseks või võtame laulupeorongkäigus üles hääleka “pum-tšiga-pumi.” Kuid las ma tuletan teile meelde, et kui Ernst Peterson-Särgava tuli kooli, siis alguses üritasid poisid ja õpetaja anda endast kõik võimaliku, et temast lahti saada, kuna tema haridustase oli teistest õpetajatest pisut madalam ning tema õpetamiseetodid varasemast erinevad.

See omakorda toob meid järgmise Reaali vaimu tunnusen, milleks on koolipere liikmete vabadus ja

võimalus olla sellised, nagu nad on oma unikaalses heade ja vigade kombinatsioonis. Ja sellele on õigus ka täna, kõigil, kes siin ringi toimetavad.

Kuna inimesed pidevalt vahetuvad selles kogukonnas, ei saa Reaali vaim kunagi mõttelt sama vanaks, kui vihjab tema arvuline väärtus. Oluline on aga, et meie, praegused reaalikad, tunnetaksime oma mõju ja jälge Reaali vaimule. Et me ei unustaks nooruse mässumeelsuse juures, et lõhkumise asemel tõuseb märksa suurem kasu loomisest. Kuigi loomine on märksa keerulisem, on ta samas ka jätkusuutlikum, ta on see, mis tagab järjepidevuse, mässamine annab vaid hetkeolukorrale kõlavärvi.

Ja luua saab igaüks. Uskuge mind, Reaali vaim on teile lõpmata tänulik, kui te lisaks tunnis käimisele käite koolikontsertidel, osalete ühistes ettevõtmistes või panete käe külge seal, kus keegi abi vajab.

Koostöötahe, uudishimulikkus, pidev areng, omakasupüüdmatlus ja leplikkus on need omadused, milles peidavad ennast nii Reaali vaim, vaimsus kui vaimustus ja kui me tahame püsima jääda, peab igaüks endast maksimumi andma, et need meeoleolud meie Reaali elus domineeriks!

REKi president
KATARIINA PÄTS

HEA REAALI PERE!

Suur suvi on selja taga. Reaalkooli 135. kooliaasta on täis saanud ja 136. alanud. On juubeliaasta! Tänavu alustavad esimest kooliaastat 56 uut väikest reaalikat, lennumumbriga 143 ja viimast, 12. kooliaastat 109 abiturienti, 132. lend. Kokku oli meid 1. septembril kooli avaaktusel 963 ning sösarkoolil - Tallinna Kesklinna Põhikoolil - 246 õpilast.

Meie hariduskvartalis on kolm maja. Aastatel 1881-1883 arhitekt Max Höppeneri ja insener Carl Jacoby loodud kolmekorruseline, lameda kelpkatusega historistlik hoone – suur maja. 1958. aastal chitatud väike maja ja tänavu suvel uuenenud välis- ja sisekuuega Pärnu maantee maja. Kui te lähete täna koju mööda Pärnu maanteed, siis vaadake maja esikülge ja leiate seal väga sümbolse tähendusega numbri - 1883. Avastate, et mõlema hoone rajamist on alustatud samal ajal.

Kuidas siis on läinud minu kevadel antud soovitustega?

Vihmaseid päevi tänavusse suvesse ikka jagus päris mitu ning seega oli aega ehk

rohkemgi kui üks raamat läbi lugeda. Minu lugemisvarast sai üheks lemmikuks akadeemik Ene Ergma lustliku pealkirjaga raamat “Kosmosemutt”. Seda lugedes oli tunne, et istume koos ja kuulan toredaid lugusid andeka, mitmekülse ja põneva inimese elust. Algavasse aastasse kaasa üks elukogenud, aruka inimese mõte: „Ma pean suureks vedamiseks, et mulle on antud kogeda asju, mis mind vaimustavad, ja mis jäävad minuga kogu eluks.“

Vaimustuge ja kogege ühiselt asju, mis jääksid teid saatma paljudeks aastateks.

Ilmselt oleme sunnitud, tahame seda või mitte, mõistma, et maailm on muutumises. Ikka tundub, et see muutunud maailm on kaugel ja ei puuduta mind isiklikult, meil Eestis on turvaline. Aga tänavu suvel jõudis reaalsus ka meie juurde, sest Nice'i terrorirünnakus Prantsusmaal hukkus meie vilistlane 129. lennust Rickard Kruusberg.

Langetame pea ja hoiame südames meelest!

Inimestes tasuks esmalt näha ikka head. Kas inimesed oskavad väärtustada seda, mis neil olemas on? Ma arvan, et pigem vist mitte. Tihtipeale elame

minevikus ja vähem tulevikus, ei väärtusta käesolevat hetke või teekonda mingi suurema väärtuse poole. Elus võib kohata imelisi inspireerivaid inimesi ja samas ka halbu inimesi, kellele ei tohiks oma aega kulutada. Inimeste pühendumus ja saavutused on suuremad, nad on loovamad ja paremad muutustega kohanejad, kui neid toetab võimalus olla vahel oma tegemistes turvaliselt nõrk. Elu paljususe ja kiiruse keskel on kerge iseennast ära unustada. Pea meeles, sina ise oled oluline ja väärtuslik ning palju algab sinust endast. Leia võimalusi vahel aeg maha võtta ja mõtiskleda selle üle, mis elus tähtis on.

Ja veel tahan kõigile südamele panna, et märkasite rõõmustada teiste inimeste õnnestumiste üle ning aidata ebaõnnestumiste puhul näha õppetunde ja areneda.

PALJU ÕNNE 135-aastasele Reaalile!
Head uut kooliaastat!

Tallinna Reaalkooli direktor
ENE SAAR

SÜGIS 2016 SÜNDMUSED

SEPTEMBER

- 29. Kooli 135. aastapäeva tähistamine
12.55 klassijuhatajatund vilistlasega
13.45 tordisöömine kooli staadionil
15.00-16.30 ülelinnaline mälumäng gümnasistidele
“135 aastat reaalarhitektuuri Tallinnas”
- 30. Tarkuse päev
18.00-22.00 Teadlasteöö töötodad Reaalkoolis

OKTOOBER

- 1. 13.00-14.30 direktori vastuvõtt
15.00-17.00 kontsertaktus “Meie inimesed” Estonias
20.00-00.00 juubeliball Reaalkoolis
- 5. Õpetajate päeva tähistamine
- 10. -14. REKi presidendi valimised

NOVEMBER

- 11. Märgipidu

FOTO: KOOLI KODULEHT

REAAL VS GAG

ERKO OLUMETS 134A

2. septembril toimus Vabaduse väljaku eepiline korvpallimatš tänavuste juubilaride Reaalkooli ja GAGi vahel. Juba hommikul kell 9 asuti suure maja eest Vabaduse väljakule ühtse rongkäiguna. Kaasas olid hea tuju, rõõmuhõisked ja ka uhke kaarik, mis võib-olla polnud nii kõrgtehnoloogiline nagu GAGi minibussid, aga millel vähemalt polnud maitsetut rohelist logo. Lipp lehvimas ja pasunad puhumas, alistasid Reaalid vaprad võitlejad GAGi skooriga 88 : 39. Kuigi see oli ühelt poolt suurejooneline võit meile, tublidele korvpalluritele, ja teisalt häbistav kaotus vastastele, siis lõppude lõpuks võitsid ju ometi kõik õpilased, sest spordipäev jäi ära.

REAALI TIIMIS MÄNGISID :

2.-3. KLASSID:

Kaur Kalle, Holger Suurorg, Karl-Thomas Nõlvak, Kristjan Arukaevu, Ott Kõu Timmusk, Gregor Vain, Peeter Pugal

4.-6. KLASSID:

Kaur Erik Suurorg, Rasmus Andre, Karl Gustav Jurtšenko, Ants Erik Nõmper, Simm Marten Saadi, Maico Rimmel

7.-9. KLASSID:

Joonas Pirn, Kasper Suurorg, Joonas Mengel, Kregor Urvet, Aleksander Noor, Mikk Kelder, Freddie Anton Turulinn

VILISTLASED:

Kristjan Kalle (vil!126), Mikk Sarik (vil!121), Mikk Kalma (vil!124), Robert

Arus (vil!124), Kristjan Suurorg (vil!129), Martin Juksar (vil!130), Erik Mäe (vil!121), Alexander Linnamäe (vil! 130)

TÜDRUKUD:

Laura Jõgi, Kai-Brith Kalda, Kristina Lillepea, Grete-Liina Roosvee, Johanna Prins, Eeva-Laura Lõoke, Hanna Marii Kaljas, Renate Hinno, Annela Pajumets, Liisa Lotta Klaassen

SUPERSTAARID:

Erik Mäe, Meelis Songe, Rait Eslon, Marko Mett, Märt Agu, Toomas Reimann, Villu Raja, Ahti Pent, Reivo Maasik, Mart Kuurme

GÜMNAASIUM:

Silver Suurorg, Oliver Suurorg, Tauri Miggur, Georg Simon Herodes, Kristofer Veismann, Kaspar Kalle, Albert Saar, Mikk Tali, Arthur Herman Entsik

FOTO: KOOLI KODULEHT

KOOLI LÕPUAASTA ALGUS

GRETE-LIINA ROOSVE 132C

Selle aasta 1. september oli palju ärevam kui kõik varasemad üksteist esimest koolipäeva. Päev algas klassijuhataja-tunniga, kus kõik klassikaaslased olid pisut elevil, sest see oli viimane kord, kui me sel kuupäeval koos istume. Algas traditsiooniline aktus koolistaadionil, kus heitsime pilgu selja taha suve poole ning vaatasime, milline lippur kõige kiirem on. See suvi oli jalgpalli- ja olümpiasuvi, mille tulemusi Reaalis tavakohaselt ennustada saab. Parimad said kätte medalid, sest kõik, kes ennustada oskavad, on ise ka suured spordimehed.

Pudireas minema kõndides olid mõtted

juba järgmisel aktusel. Abituriendid said kõik oma käe kõrvale väikese esimese klassi õpilase: meie klassiõega saime juhuslikult direktori lapselapse Miia, kes oli väga kaua oodanud, et koolieluga tutvust teha. Meie jaoks igapäevane ja tavaline koolimaja tundus väikeste koolikaaslaste jaoks veidi hirmus ja väga suur. Keemia- ja füüsikatunnid olid justkui mustkunstietendused, mis haarasid kõikide uute reaalikate pilke. Endal tekkis väike igatsus minna tagasi esimesse klassi, kus kõik tundus nii huvitav ja koolitee veel väga pikk. Täiesti hindamatu vaatepilt oli näha

esimese klassi õpilasi oma aabitsaid kätte saamas: nende nägudel oli siiras rõõm ja uhke tunne, et nad on ka juba suured koolilapsed. Koolipere võttis muigama Piret Otsa nimekaim, kes tundus sama energiline ja lõbus kui meie huvijuht. Iga väike koolivend või -õde sai meie käest kaardikese ja väikse kommikarbi, et nad ikka selle esimese koolipäeva vastu peaks. Kaardis soovisime edu, et uutele katsumustele vastu pidada ja, olgem ausad, me kõik teame, et seda läheb neil vaja.

132. lend jääb igatahes ootama viimase kooliaasta raskusi ning 143. lend järgmise 12 aasta omi!

1. KLASSI ESIMENE FÜÜSIKATUND
FOTO: KOOLI KODULEHT

EXISTENCE PRECEDES ESSENCE

MIKAEL RAIHHELGAUZ 132B, UKU KANGUR 132B, KRISTIINIA TELLER 132B

Kas te mäletate neid ilusaid aegu, kui ideoloogiliste vaidluste võitmiseks piisas tõestamisest, et teie eelistatud majandus-poliitiline süsteem suudab tagada korda, kus kõik ühiskonna osad on nii õnnelikud kui võimalik? Kahjuks on

need ajad ammu möödas. Tänapäeval rahuldavad labase utilitarismiga ainuüksi *normie*'d, kes teavad ainult 9gagi meeme. Selleks, et olla ka valgustatud *edgy me-me*'ite seltskonnas tõsiseltvõetav, tuleb leida oma ideedele eksistentsiaalset

õigustust. Meie lühike sissejuhatus aitab teil seda teha. Samuti kommenteerime presidendivalimisi, sest miks mitte.*

*Te ei leia siit Mailis Repsi, kuna meie arust pole ta eksistentsialist, vaid hegeliaan.

FILOSOOF

MARTIN HEIDEGGER (1889-1976)

SØREN KIERKEGAARD (1813-1855)

ALBERT CAMUS (1913-1960)

ELULOO JA TEOORIA KIRJELDUS

Ainuke tähtis fakt Heideggeri elust on see, et ta oli nats ja ajugümnaastika maailma-meister. Armastas kõike, mis eksisteerib... välja arvatud juute (mis oli temast päris inetu), kuna tema mentor Edmund Husserl oli juut). Arvas, et me ei peaks liiga palju hoolima sellest, mida teised inimesed arvavad, kuna see ei anna meie arusaamale olemisest ja mitteolemisest midagi juurde. Pigem oli tal lihtsalt piinlik, et ta oli nats olnud ning ta üritas end õigustada. Muuhulgas põlgas tsivilisatsiooni, armastas surnuaedu ja kirjutas raamatuid, mida isegi Uku ja Mikael ei viitsi lugeda.

Taani ainuke kuulus filosoof (Niels Bohr oli teadusfilosoof - see ei loe) ja eksistentsialismi rajaja. Juba varases eas olid tal tõsised issiprobleemid. Sørenil olid pingelised suhted nii bioloogilise isa Michaeli kui ka filosoofilise isa Hegeliga. Esimese surm andis talle raha, teise surm andis talle ideid. Søren mõistis, et Hegeli dialektiline "kuldne kesktee" on jams ja õiged mehed peavad valima kahe äärmuse vahel. Søren valis Jeesuse. Pealiskaudne elunautimine ja inimlik moralism ei suutnud teda rahuldada, mistõttu ta sooritas usuhüppe. Korraga tuli filosoofi ellu sügavam mõte, hirm surma ees kadus ära... Ja millegipärast pidi ta oma tüdruksõbra *friendzone*'ima...

Kõige kuumem eksistentsialist. Õigemini absurdist, Camus ise end eksistentsialistik ei pidanud. Ta oli pärist vaesest alžeeria perekonnast, mängis jalgpalli, võitles koos Prantsuse vastupanuliikumise, armastas teatrit ja oli igati õiglane ning mehelik. Vihkas surmanuhtlust. Arvas, et elu on täiesti absurdne, aga me ei tohi sel end häirida lasta. Elamine on lõppude lõpuks vastuhakk kõikvõimsa absurdi vastu. Sisyphos veeretab oma kivi. See oli päris mõttetu, kuna see veeres kogu aeg alla, aga teda ei huvitanud – ta oli mees, kes ütles "ei", ja me peaksime temalt eeskuju võtma. Kas selline valgustatud suhtumine muudab midagi? Ei, aga see on päris lahe.

KUIDAS TEMA IDEID POLIITIKAS ÄRA KASUTADA?

Kui teil on häbi selle eest, et olete minevikus paremäärmuslust toetanud, kasutage Heideggeri välja mõeldud keerulisi sõnu, et veenda oma oponente poliitika üldises tähtsusetuses. Võib-olla neil hakkab igav ja nad unustavad ära teie kunagise Hitleri-lembelisuse.

Kierkegaard ise oli pigem suure südamega konservatiiv, aga tema ideedega saab õigustada kõike, mis on piisavalt radikaalne. Lihtsalt kasutage terminit "usuhüpe" – uskuge mind, see annab teile kohe intelligentse inimese maine ja vajadus argumentide järele kaob. "Ma olen lugenud Kierkegaardi ja usun, et lastesaamine peaks olema keelatud, kuna inimelu on patt looduse vastu." – see sobib. "Olen tsentrist, kuna mu usk ütleb, et see on õige." – palun ei.

VASTAV PRESIDENDIKANDIDAAT

SIIM KALLAS

Teeb ajugümnaastikat iga kord, kui demokraatiast rääkima hakkab. Samuti on neil Martiniga sarnane vunts.

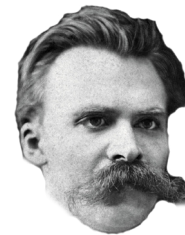
EIKI NESTOR

Usub kogu südamest, et igapäevased jutud sellest, kui halb on rassism ja homofoobia, tõstavad Eesti inimeste keskmist palka.

ALLAR JÕKS

Muidu pole neil eriti midagi sarnast, aga mõlemad oskavad naistega suhelda.

FRIEDRICH NIETZSCHE (1844-1900)

SIMONE DE BEAUVOIR (1908-1986)

JEAN-PAUL SARTRE (1905-1980)

ELULOO JA TEOORIA KIRJELDUS

Nietzsche oli oma ajastu provokatiivseim mees ja ühtlasi *the nicest guy on Earth*. Kaotas oma isa väga noores eas. Ülikoolis klassikalist filoloogiat ja teoloogiat õppides avastas ta Schopenhaueri ;), kelle halast sai peagi tema libiido objekt. Selle ületamiseks lõi ta "võimutahte" teooria.

Karjamoraal oli Nietzsche arvates labane ja ebaloomulik. Inimene pidi võimutahte kaudu vormima omaenda moraali ning saama *Übermensch*'iks (saksa keeles üliinimene). Nietzschele ei meeldinud ka kristluse nurjatu moralism **tips fedora**. "Jumal on surnud. Ole autentne, kehtesta uusi väärtusi," oli ta elu moto.

Friedrich läks sellega nii kaugele, et lõpetas vaimuhaiglas arstide peale haukudes. Tänapäeval tuntakse teda ajaloo suurima nihilistina, ehkki ta ise vihkas nihilismi. Moraal on ikka alles. *Check mate, Atheists*.

...Aga vähemalt noored loevad tema raamatuid.

Teil avaneb suurepärase võimalus liituda tuhandete inimestega, kes said Nietzschest valesti aru.

Näiteks õigustas ta öde natsismi, väites, et juutide surmamine oli teisel pool head ja kurja. See oli tema jaoks n-ö "suur tegu". Samuti on seda teooriat hea kasutada pagulaskriisi ajal, siis ei pea paremäärmuselased muretsema, mis on moraalselt õige. Nemed üritavad ju jõuda hingelise valgustatuseni mustanahaliste peksmise kaudu.

Ei, Nietzsche ise armastas juute ja koguni arvas, et saksa rahvas võidaks nendega segunemisest. Kaasaegses *alt-right*'is näeks ta lihtsalt karjalikku hirmu väljandumist... Aga samas vahet pole, ta on nagunii surnud.

MART HELME

Ta nimetab end kristlaseks ja armastab seda traditsioonilist "karjaeetikat", aga *RADICAL FREEDOM!!!*

Simone oli üks eksistentsiaalne naine, aga ta ei sündinud naisena, vaid sai naiseks.

Lapsepõlves oli ta tavaline kristlik tüdruk, kes minetas oma usu neiuikka jõudes. Ta loobus patukahetsusest ning hakkas maiseid naudinguid hindama. Sorbonne'i ülikoolis, kus ta filosoofiat õppis, liitus ta teiste provokatiivsete filosoofide kambaga, kuhu kuulus ka Sartre. Alguses oli Simone Sartre'i õpilane, seejärel abikaasa ning kõige lõpuks isand. Simone seisis naiste õiguse eest teha aborti ning tõi üles senini pigem maha vaikitud teema: seksuaalvägivalla. Ema surm mõjutas Simone'i niivõrd, et ta hakkas kirjutama raamatuid vanadusest ja üksildusest. Beauvoir'i raamatutest on kõige tuntum "Teine sugupool", mis peaks olema loetud igal endast lugu pidaval feministil. Simone oli esimene inimene, kes mõistis, et sugu on vaid sotsiaalne konstrukt ja sel pole bioloogiaga mingit pistmist. Võimatu on kujutada kaasaegset LGBT-liikumist ilma temata. Aitäh, Simone.

KUIDAS TEMA IDEID POLIITIKAS ÄRA KASUTADA?

Kui SJW-d leiavad, et Tumblrist ei piisa, lähevad nad otsemaid raamatukokku "Teist sugupoolt" laenutama. Avage ükskõik mis lehel ja te leiate rohkelt materjali valgete *cisbet*-meeste privileegide paljastamiseks. Ehkki traditsioonilist eluviisi armastavad inimesed ei võta Beauvoir' argumente kuigi tõsiselt, võite te oma feministidest sõpradele oskusliku tsiteerimisega muljet avaldada. Ei tasu unustada, et Simone'i laused teie esseedes teevad tõenäolisemaks selle, et neid avaldab ajaleht Sirp.

MARINA KALJURAND

Ta on naine.*
*Kaljurand on ise öelnud, et identifitseerib end naisena – me ei *misgender*'i teda.

Mees, kes armastas vabadust ja Simone de Beauvoir'd. Kogu elu vältel tegi radikaalseid asju ja oli nii *edgy*, et me ei hakka sellest pikemalt rääkima. Igal juhul suutis ta kõik nii närvi ajada, et tema korterit üritati korduvalt öhku lasta. Nooruses vaatas liiga palju Tühjusesse, mistõttu jäi kõõrdsilmseks. Väärtustas autentsust ja arvas, et eksistents eelneb olemusele (mida see ka ei tähendaks). Uskus, et inimene on radikaalselt vaba ja iga end austav isik teab, et ta on "rohkem kui ta ise", mistõttu ei anna oma välisele positsioonile liiga suurt tähtsust, püüeldes tähtede poole.

Elu mõte on samuti inimese enda luua. Igasugune determinism või katse põhjendada sündmusi väliste tingimustega läheb automaatselt "halva usu" valda.

Sartre oli alati valmis oma vabadust teistega jagama (kuna seda oli lihtsalt nii palju), mistõttu võitles seksuaalse täisea langetamise ja kommunismi eest.

Pakub eksistentsiaalset õigustust teie ilmselgelt utilitaristlikele vasakpoolsetele ideedele. Naeratab iga kord, kui mõni noor teeb midagi lolli, karjades *"RADICAL FREEDOM!!!"**
Tänu Sartre'ile saab oma neoliberaalidest sõpru halvast usus süüdistada iga kord, kui nad hakkavad rääkima sellest, kui head ja loomulikud on vabad turud.

* Viimast fraasi saab kasutada ka siis, kui oponentid osutavad teie poliitilise programmi täielikule irratsionaalsusele, aga see on liiga lahe, et sellest loobuda.

VASTAV PRESIDENDIKANDIDAAT

KAUR KENDER

Mõlemad armastavad anarhiat. Mõlemad radikaalselt vabad. Kumbki ei saa aru, mida tähendab "liiga noor".

UUED NÄOD ÕPETAJATE SEAS

IRIS LUIK 134C, MAIAN LOMP 134C

Reaalkooli õpetajaskond sai sel sügisel mitme uue õpetaja näol lisa. Uurisime uutelt õpetajatelt, miks nad valisid just Reaalkooli.

1. MIKS VALISITE JUST REAALKOOLIS TÖÖTAMISE?

Daniel James Coll:

Ma valisin Reaalkoolis töötamise kahel põhjusel. Esiteks, selle kooli maine ning ajaloo tõttu. Teiseks oli kohtumine direktori ja mõne inglise keele õpetajaga, kes tundusid nagu inimesed, kellega on koos hea töötada. Mul oli õigus.

Jaanika Lukk:

Mulle on alati meeldinud end proovile panna ning saatuse mängu tahtel osutusk Tallinna Reaalkool minu järgmiseks väljakutseks. Hetkel, mil üle Reaalkooli lävepaku astusin, teadsin, et see on minu koht. Ju olen elus õigeid valikuid teinud, et täna siin olen.

Tatjana Truuväärt-Grubeljas:

Olen aastaid töötanud Saaremaal Kuressaares. Teatud asjaoludel otsustasin

tulla Tallinnasse tööle. Reaalkoolist olen palju kuulnud, teadsin ka mõnda inimest, kes selles koolis on töötanud ja palju rääkinud. Otsustasin proovida, ehk on minu potentsiaali vaja ka sellele koolile. Tundub, et on vaja. Ja siin ma siis olen.

Reivo Maasik:

Reaalkool on iga füüsikaõpetaja unistus, sest 100% siinsetest õpilastest tahavad füüsikat õppida.

2. MIS ON TEIE OOTUSED JA LOOTUSED KOOLI NING INIMESTE SUHTES?

Daniel James Coll:

Ma loodan, et ma olen inglise keelt emakeelena kõneleva isikuna ja oma kogemuse tõttu meedia valdkonnas kasulik. Ma tahaksin ennast koolis sisse seada ja siia jääda, aidata kaasa, et teha sellest üks parima inglise keelega kool Eestis ning sellega seotud õppekavaväliste tegevuste osas.

Jaanika Lukk:

Olen tänaseks juba aru saanud, et

Tallinna Reaalkool kui kogukond on väga kokkuhoidev ja selgelt ühiste eesmärkide poole püüdle. Just seda ma ühelt kiiduväärt koolilt ning tema töötajaskonnalt ootangi!

Tatjana Truuväärt-Grubeljas:

Loodan ikka edasi liikuda. Loodan, et suures kollektiivis ja suurema õpilaste arvuga on rohkem võimalusi tegutsemiseks ning ka oma oskuste ja mõtete jagamiseks. Kuna endises koolis olin ainuke vene keele õpetaja, siis Reaalkoolis lausa naudin seda, et meid on mitu. Hea võimalus kogemuste jagamiseks ja koostööks!

Reivo Maasik:

Mineku, oleviku ja tuleviku tegijad.

3. MIKS SOOVISITE SAADA JUST ENDA POOLT ÕPETATAVA AINE ÕPETAJAKS?

Daniel James Coll:

Et reisida ja uusi inimesi kohata. Noorena tahtsin elada Hispaanias.

JAANIKA LUKK
ALGKLASSIDE ÕPETAJA

REIVO MAASIK
FÜSIKAÕPETAJA

TATJANA TRUUVÄÄRT-GRUBELJAS
VENE KEELE ÕPETAJA

DANIEL JAMES COLL
INGLISE KEELE ÕPETAJA

Jaanika Lukk:

Ma ei teadnud veel gümnaasiumi lõpetadeski, kes või mis minust edasi saab. Samuti pole keegi minu perekonnast õpetaja, ka kaugematest sugulastest mitte. Teadsin, et soovin teha tööd inimestega. Erinevate inimestega, kellega saan suhelda. Neile endast midagi anda ning neid aidata. Mäletan seda suvehommikut, kui ema minult küsis: "Aga miks sa õpetajaks õppima ei lähe?" Selle idee võlu ei jõudnud minuni hetkega, kuid mida rohkem ma sellele mõtlesin, seda enam ma end õpetajana ette kujutasin. Ei läinud palju aega mööda, kui juba varba Tallinna Ülikooli ukse vahelt sisse pistsin ning klassiõpetajaks õppima asusin. Laste siirus on hindamatu ning iga tööpäev on eriline ja isemoodi. Ma leian, et klassiõpetaja on üks igavesti rikkalik amet, sest seda ei saa iial "selgeks", vaid õpetaja õpib iga päev koos lastega! Mul on hea meel, et endale sellise elukutse valisin. Hetkel on käsil viimane, viies ülikooliaasta ning olen oma emale selle eest elu lõpuni tänulik! Poleks olnud teda ja seda ilusat suvehommikut, ei oleks mind täna siin.

Tatjana Truuväärt-Grubeljas:

Eelkõige tahtsin saada õpetajaks. Lapsepõlves mängisin alati kooli. Kuna olen kakskeelsest perest, siis keeleõpe sujus ja meeldis. Lisaks meeldis mulle igas õpitavas keeles grammatikat uurida. Nii

tekkiski mõte saada vene keele õpetajaks.

Reivo Maasik:

Et tulla ja teile füüsikat õpetada.

4. MIS OLI TEIE LEMMIKÕPPEAINE ENDA KOOLIAJAL?

Daniel James Coll:

Inglise keel, muidugi. Aga ka meedia- ja draamakursus.

Jaanika Lukk:

Lemmikõppeaine enda kooliajal oli inimeseõpetus. Aine elulisus ja õpetaja muutsid selle minu jaoks põnevaks.

Tatjana Truuväärt-Grubeljas:

Lemmikõppeained olid kirjandus ja ajalugu.

Reivo Maasik:

Väitlus.

5. ÜKS LÕBUS FAKT TEIE KOHTA.

Daniel James Coll:

Ma olen ühtlasi ka kvalifitseeritud ajakirjanik ja *The Chartered Institute of Journalists* (Diplomeeritud Ajakirjanike

Instituut) liige. Ma kirjutan Postimehele ja kunagi kirjutasin ka *The Guardian*'ile ja *Loaded Magazine*'ile paljude teiste hulgas!

Kui see polnud piisavalt lõbus, siis ehk see, et ma vihkan lendamist ja ma lähen igale poole rongi või autoga, sealhulgas ka Hispaaniasse (juba 6 korda).

Jaanika Lukk:

Minuga juhtub kogu aeg midagi, mida teistega üldjuhul ei juhtu. Näiteks esimesel lastevanemate koosolekul suures majas soovisin klassiruumi õhutada ning otsustasin akna avada. Avasin vale akna ja see tuli täiesti eest ära. Õnneks püüdsin koridoris Ene Saare kinni, kes mu maha rahustas ja Veiko appi kutsus. Teinekord aga jäin riietusruumi luku taha ja kutsusin Kaie Jõe endale appi. Ma meenutan, ma ei ole just kuigi kaua Reaalkoolis õpetaja olnud. Seega jah, ma olen edasise suhtes väga põnevill!

Tatjana Truuväärt-Grubeljas:

Olen mitte ainult saarlane vaid lausa vilsandlane. Lapsepõlv mõõdus väiksel saarel, olen ehtne looduselaps, kes kahjuks ei orienteeru metsas absoluutselt.

Reivo Maasik:

Olen reisinud ümber maailma.

REBASTE NÄDAL 2016 - REBANE VS HUNT

KERTU JOHANNA JÕESTE 132B, BIRK SEPP 134B

REBANE HUNT

07.09.2016
REBASTE PILDISTAMINE

Olime 10.B klassiga valmis oma esimeseks rebaste ürituseks - pildistamiseks. Eesti keele tunnist kutsuti meid kolme grupi kaupa aulasse, kus meile ulatati kätte filmiklapp ning kästi kurba nägu teha. Ma olin vist ainuke, kes tegelikult ka seda tegi.

3-kuune planeerimine kandis oma esimesi vilju. Rebased said pildistatud! Olime enne pildistamist neile ka *casting*’u plakatil vihjanud, et rebaste nädala üritused on peagi tulekul. Nüüd oli sees juba kerge ootusärevus ning peas päris palju karistuseplaane oma rebastele.

14.09.2016
REBASEPASSI TSEREMOONIA

Paar tundi enne ürituse toimumist kästi kõigil kümnendikel ilmuda aulasse. Oskasime tulevat ainult aimata, ärevus oli suur. Aulas pandi meid istuma ning tundmatu kaheteistkümnendik hakkas meile sõnu peale lugema. Ta rääkis, et rebaste nädala puudumised ja hilinemised on vabandatavad ainult surmaga ja et eelkõige järgime ikkagi kooli kodukorda. Kõige olulisem on, et pahandustesse sattudes kutsume ennast TIK-i õpilasteks. Reeglid selgeks tehtud, anti igauhele Rebasepass, kus saime teada oma grupi ja jum...hundi.

19.09.2016
REBASTE NÄDALA AVAPÄEV

Äratus kell 6.00. Linn oli vaikne ning kohati oli kuulda vaid rebaste huiked. Hommik sujus üllatavalt kenasti kuni kooli jõudmiseni. Haarasin veel hundi soovil Vabaduse väljaku R-kioskist kaasa kohvi ja juusturulli (, mis teenis mulle esimese roheline klepsu). Sain oma hilbud kätte ja võrdlesin neid lennukaaslastega. Üldiselt oldi oma kostüümide üle õnnelikud. 7.30 oodati rebaseid aulas, kus hakati meile tantsu õpetama. Kuna olime näinud eelmiste aastate *flashmob*’e, ei oodanud me eriti keerukat tantsu. Me eksisime. Ehmatuse oli suur, kuid Andrease kindlal juhtimisel saime esimesed sammud selgeks ning hakkasime neid isegi armastama. Pärast tunde ootas meid ees orienteerumine, kus pidime vanalinnas ringi joostes erinevaid ülesandeid täitma, kusjuures kõik need eeldasid võõraste inimeste veenmist. Kõige meeldejäävam oli vist korraldus toores muna Raekoja platsil ära keeta, töövahenditeks toores muna ja naeratus näol.

5.40 äratus. “Õnneks rebane toob mulle kohvi”.
6.57 tõuseb päike, nii et miks ka mitte seda vene keele filmi jaoks filmima minna.
7.25 olen autoga kooli ees ja rebane annab mulle kohvi (“jess!”) ja juustusaia (“JESS!”).
Rebaste nädal alaku!
Annan rebasele vastutasuks retsirüü ning lähen kritiseerin ta tantsuoskusi esimeses *flashmob*’i proovis.
Pärast kooli algab gruppidevaheline maastikumäng. Pean isegi ühes punktis ülesandeid jagama, kuid loomulikult läheb see mul oma grupile stardis kaasa elades meelest ning seetõttu pean rebastega nüüd ise võidu jooksmas.
Meie punktis pidid rebased paberist “räätsadega” “soo” ületama. Nägime nii traditsioonilisi kui ka innovatiivseid lahendusi (*credits to* Malev) ning kokkuvõtteks võib öelda: “Kallid rebased, teil on veel arenguruumi.”

16.09.2016
REBASTE NÄDALA KOLMAPÄEV

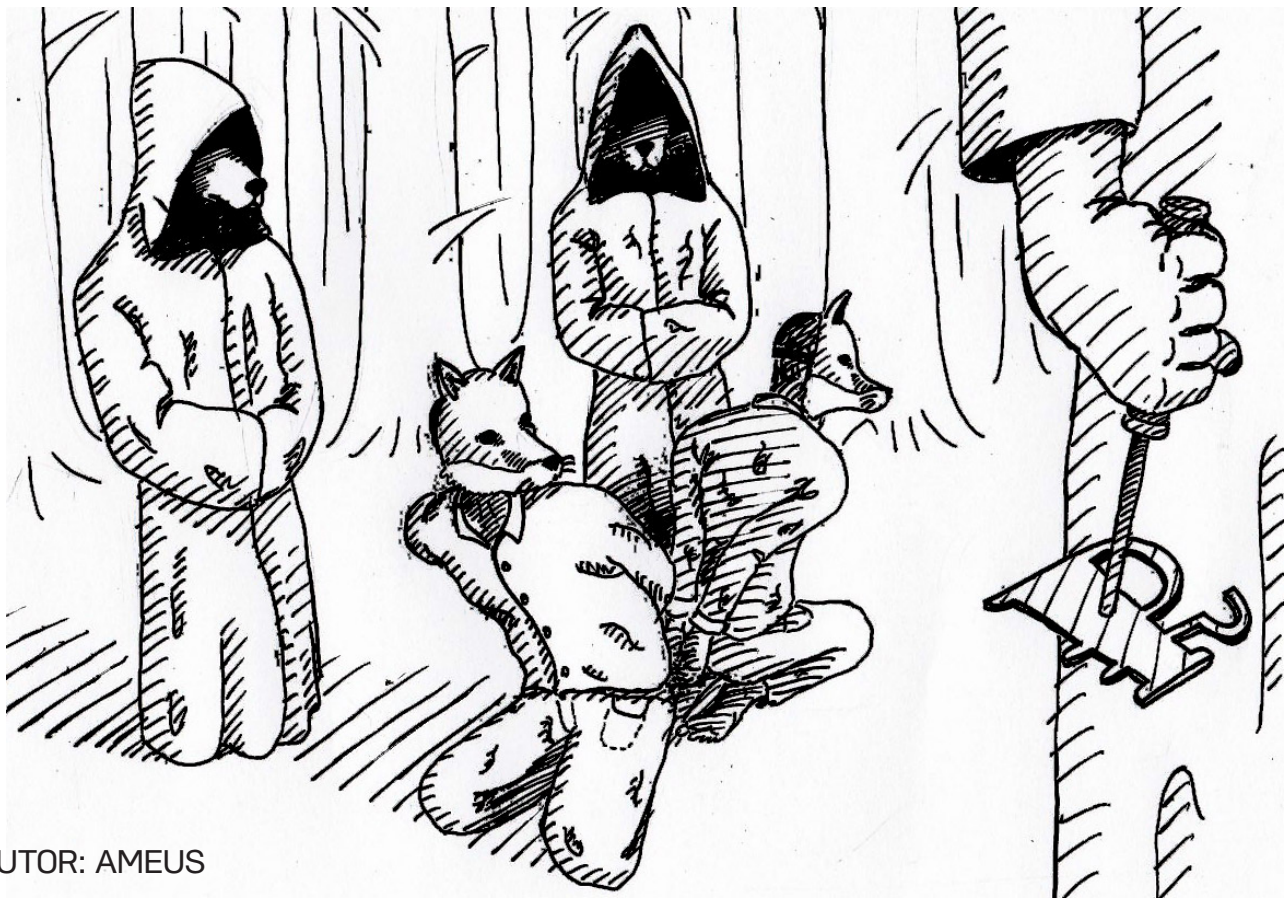
Kolm päeva rebasena ja tundus, et asi on meil juba käpas. Abiturientidel aga fantaasiast puudu ei jäänud ning meil ülesandeid jätkus. Minul ja kaasrebasel seoti jalad kokku, anti kätte paberileht ning öeldi, et saame vabaks ainult petitsioonile piisavalt allkirju kogudes: alammääraks 30 õpilase ja 5 õpetaja allkirjad. Saime täpselt enne söögivahetundi oma needusest lahti ning tõttasime kiiresti sööklasse lasanjet mekkima. Önn lõppes aga kiiresti, sest minu kallis hunt võttis ära mu söögiriistad ning ulatas asemele viilu musta leiba: “Mida sa nendega teed, täna sööd sina leivaga.”

Nüüdseks on juba kõik rebased väga palju karistusi välja teeninud. Hakkame siis nendega pihta.
1. Seome kahel rebasel jalad kokku = kolmejalgne rebasemoodustis.
2. Tubli rebane sööb imemaitsvat lasanjet vaid leivaviiluga, sest noad-kahvlid on nõrkadele.
3. Meessoost rebased võiksid kah ühel päeval patsi tegemise selgeks saada. “Armas rebane, sinust ei saa kahjuks kunagi staarjuuksurit”.
Kolmapäeva lõpetuseks võib vähemalt öelda, et rebased on ennast kokku võtma hakanud - tundub, et mõni võib kunagi isegi tõeliseks reaallikaks saada!

5 NÕUANNET TULEVASELE REBASELE/HUNDILE:

- Ära jumala eest unusta Rebasepassi koju.
- Hoia kooliasjad korras, rebaste nädal ei vabanda tegemata kodutöid.
- Kui sa tõesti ei taha midagi teha, siis võid seda oma hundile öelda, aga ürita ikkagi oma piire ületada, sest see ongi rebasenädala mõte.
- Õpi pähe paar koogiresepti, sest hundid on näljased ja sul tuleb kindlasti mõni küpsetada.
- Võta rebaste nädalat positiivselt, kuigi hundiurin võib hirmutav olla, on nad tegelikult väga toredad ja hoolivad.

- Sa ei saa magada, õppida, süüa - valmistu selleks!
- Rebased on metsikud ja taltsutamata - hakka juba täna mõtlema oma rebasele karistusi, sul läheb neid vaja!
- Ära unusta oma rebast ka vahelduseks kiita (tõenäoliselt ei ole ta seda tegelikult küll ära teeninud, kuid vastasel juhul võib rebane kurvaks saada ja oh seda häda ja viletsust siis).
- Ka algul kõige arem rebane võib osutuda tegusaks ja tubliks rebaseks.
- Hoolitse ja võta enda kaitsva tiiva alla üksikud väikesed rebasenirud, nad on kõik (omal moel) püüdlilikud.

AUTOR: AMEUS

REAALIKAD MAAILMA VALLUTAMAS

IRIS LUIK 134C

Noorte jaoks on kogu maailm valla ning seda teavad ka reaalikad väga hästi. Uurisime neljalt vahetusõpilaselt, kuidas neil seal kaugel kodust läinud on.

SIRET SIIM

Endine 134C

Ma olen praeguseks juba peaaegu kaks kuud Taanis elanud, aeg läheb siin väga kiiresti. Algul andis kultuurišokk täitsa mõnusal tunda – avastasin, et sinne elu on teistsugusem, kui oleksin arvanud. Õnneks olen hakanud juba vaikselt võileivate, haridussüsteemi, väikeste ödede ja vendadega ära harjuma. Taani keel tundus esialgu väga raske, aga mida aeg edasi, seda kergemini see tuleb. Perega räägin ainult taani keeles, kuid sõpradega kasutan vahel ka inglise keelt. Kooliga harjumine võttis omajagu aega ning siimaani tundub kohati veider, kui õpetaja tuleb Adi dress seljas tundi või keegi käib lühikeste pükste ja *crop top*’iga koolis, Reaalis seda ei juhtuks. Õpetajaid kutsutakse eesnime pidi ja keegi eriti häält ei tõsta, tehakse pigem nalja ja räägitakse nagu sõbraga. Reaalainete taset ei anna Reaalkooliga võrreldagi: matemaatikas võtsime hiljuti tehete järjekorda ja tegurdamist. Nii tekib lausa igatsus mõtlemapanevate füüsika ülesannete järele. Siiski koolipeod ja –üritused on siin teist masti. Koolis toimub peaaegu iga nädal mingi üritus ning erinevaid organisatsioone on ka rohkem: alustades vabalavast ja lõpetades arvutimängude mängimisega. Kuna käin gümnaasiumis, kus on umbes 950 õpilast, siis tantsida 800-inimeselisel DJ-ga koolipeol on väga võimas tunne. Juhuse läbi on üks kooli õpetajatest eestlane ning temaga eesti keeles rääkimine tundub juba veidi kummaline. Isegi praegu on raske ette kujutada elamist kohas, kus kõik räägivad eesti keeles, mõtlemine muutub ka üha rohkem taani- ja ingliskeelseks. Ootan huviga, mis siis veel kevadel saama hakkab.

Sireti blogi: <https://sirettaanis.wordpress.com>

TRIIN TÄRNOV

Endine 134B

Seda kirjakest kirjutades olen veetnud siin imeilusas Austrias kolm nädalat. Selle aja jooksul olen ma tundnud vist igat võimalikku positiivset emotsiooni ja teinud vähemalt poole aasta jagu tegevusi, iga päev on olnud hommikust õhtuni sisustatud. Olenemata sellest, et minu kohver kaotati ära ja selle saabudes olid kõik minu kaasa võetud kohused halvaks läinud, ei ole minu tuju kordagi alla suurepärase läinud. Iga päevaga tajun ma aina rohkem, et just praegu täidan ma oma unistust, mille nimel olen nii palju vaeva näinud. See tunne teeb mind veel õnnelikumaks, kui ma juba olen.

Ma elan Austria lõunaosas Tartu-suuruses linnas nimega Klagenfurt. Olen ümbritsetud mägede ning paljude järvede ja jõgedega. Siin on nii ilus – ei möödu päevagi, kui ma ühe suure ohke järel “vau” ei ütleks... Mul on ka perega väga vedanud: nad veedavad palju aega looduses (nagu ühele tüüpilisele Austria perele kohane), teevad palju nalja, on väga sportlikud ning valmistavad imehästi süüa! Kuna mägedes matkamine on palju raskem kui muul maastikul, siis olen õppinud ühe väga olulise tarkusetera: “Kui oled tipus, siis saab tee ainult allapoole minna.”

SIRET TAANIS

Selle kahe nädala jooksul olen ka aru saanud, et stereotüüp eestlastest kui kinnistest inimestest peab kahjuks paika, eriti kui võrrelda eestlaseid näiteks austerlastega. Austerlased, nähes naabrit, alati tervitavad ja enamustega jäädakse veel kohvi jooma ning juttu puhuma. Julgetakse rääkida oma emotsioonidest ja öeldakse rohkem mõtteid välja, mitte ei hoita neid enda sees lukus. Tänaval inimesed reaalselt naeratavad vastu, mitte ei arva, et ma olen midagi tarvitanud, kui olen õnnelik ja neile naeratan...

Sellest hoolimata, et oma esimese koolipäeva veetsin vale klassiga ning ei saa aru mitte ühestki tunnis peale kehalise ja inglise keele, on minu muljed koolist igati positiivsed. Klassis on keskmiselt 15 õpilast, vahetund on peale igat teist tundi ja tund kesab 50 minutit. Söögivaheundi neil ei ole, aga kui on rohkem kui 5 tundi päevas, siis on sisse arvestatud ka üks vaba tund. Minu klass on väga tore ja vahva ning ka õpetajad ületavad minu lootused ja ootused.

Kokkuvõtteks pole ma veel märganud midagi, mis mulle Austria juures ei meeldiks.

Triinu blogi: <https://austriin.wordpress.com>

CARMEN KESKÜLA

Endine 134C

Minul täitus äsja esimene kuu Ameerika Ühendriikides. Kõik on läinud päris ruttu ja palju on muutunud. Kahjuks või õnneks ei ole ma veel kultuurišokki saanud ja ehk ei tule ka, kes teab.

Kõige suurem erinevus on siin muidugi kool. Iga päev on sama tunniplaan, kuid igas tunnis on erinevad inimesed ja kõiki õppeained (peale inglise keele ja Ameerika ajaloo) saab ise valida. Reaalained on kindlasti kergemad: eelviimase klassi õpilased võtavad keemias ja matemaatikas teemasid, mida meie võtsime kõige hiljem kaheksandas klassis. Kõige veidram on kooli juures tunni pikkus – 48 minutit! Mitte 45, mitte 50. Nelikümmend kaheksa. Ütleks, et see USA on ikka üks veider paik. Kuid ma ei kahetse. Absoluutselt mitte. Kõik inimesed on väga toredad ja sõbralikud, palju avatumad kui eestlased. Eestist siin muidugi väga palju ei teata, seega küsimusi on tulnud igasuguseid: “What kind of fish do you have there?”, “Do you speak the European language?”, “Do you have kangaroos there?”, “Do you have McDonald’s?” ja palju muud. Kõige koomilisem vestlus läks aga nii: “Wait, so Estonia isn’t in America?” “No, it’s in Northern Europe.” “Yeah, I know, but that should be America, too, right?”

Ja päris mitu sarnast olukorda on veel ette tulnud.

Praeguseks olen juba jõudnud sinna maale, kus pooled mu mõtted on ingliskeelsed ja pooled eestikeelsed.

Üsna segadusttekitav. Aga 9 kuud on veel minna ja ma ei jõua ära oodata, mida Ameerikal mulle veel pakkuda on!

Carmeni blogi: <https://carmenusas.wordpress.com>

ANETTE REMMELG

Endine 134C

Juba poolteist kuud olen veetnud siin kaugel teisel pool maakera Mehhikos. Enne, kui siia tulin, olin kindel, et leian eest *taco*’de ja sombreerodega tumedapäilised mehhiklased, kes ei pea kinni kellaaegadest (viimane on tõsi, kahjuks...). Uskuge mind, *taco*’d ei ole üldsegi ainuke toit, mida siin süüakse, on olemas nii palju muid erinevaid toite. Monterrey’s

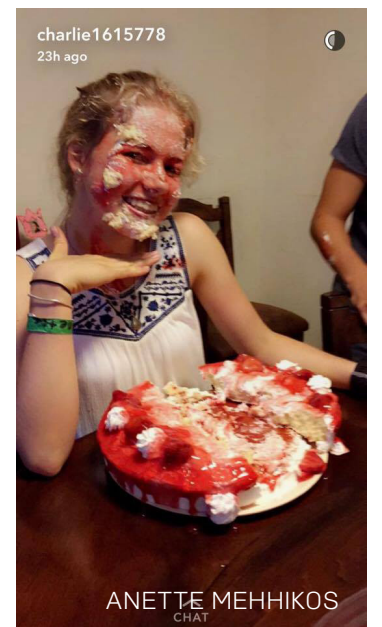

(siin, kus mina elan) on iga päev laul liha, palju süüakse tortillasid ning muidugi on jalapenod, salsa ja muud teravad kastmed iga söögikorra juures. Nüüd ei saagi enam ilma, alati lisan teravust juurde, kui see puudub. Mehhiklased on üsna laisad, enamasti on söögiriistadeks paljad käed. Kõik toit läheb alla käte abil: *taco*’d, burritod, torillad, puuviljad, koogid ja isegi liha. Vahel võetakse abiks kahvel, aga nuga jääb küll puutumata. Minu majas isegi ei eksisteeri selliseid asju nagu igapäevased noad.

Samuti ei oleks kunagi uskunud, et mehhiklased nii viisakad on. Ma tõsiselt arvan, et kuskilt mujalt maailmast ei leia nii hoolivaid ja sõbralikke inimesi. Nad on alati valmis aitama, kui näevad abivajajat. Isegi esimese kolme koolipäeva jooksul tuli Facebookis üle 50 sõbrakutse ning see on vaid üks näide nendest mitmekümnest sõnumist, mis ma nendel päevadel sain: “Hi Anette, I am the girl who is exactly in the corner of our classroom. Well, I just wanted tell you “Welcome” and I am so glad that you are in my class. If you need something, you can always ask for my help. Bye, see you tomorrow.”

Arvan, et see soojus, millega mind vastu on võetud, ongi see, mis on teinud minu olemise siin, Mehhikos, niivõrd meeldivaks. Tänu sellele suudan mööda vaadata kodumaa, sõprade ja pere igatsusest ning põletavast 38-kraadisest ilmast, millega ikkagi kantakse siniseid teksapükse ja T-särki!

Anette blogi: <https://anettemehhikos.wordpress.com>

TOONA, KUI ASTUSIN AUTOSSE

Sellest hoolimata, et ma otsast otsani täis olin, suutsin mõelda ainult ellu jäämisele. Enne tagasisõitu pidin kolm korda auto-juhilt küsima, kas ta on ikka kaine.

„Oled sa kaine?“ küsisin temalt. „Kas sa jõid ka? Palun, luba mulle et sa ei joonud.“

Millegi pärast ei tahtnud ma surra. Ja mitte *ikka veel surra* või *juba surra*, vaid lihtsalt. Surra.

Teel koju mõtlesin selle üle pikalt. Mis tekitas minus selle tunde, selle hirmu surma ees? Kuidagi erines see ka filmides nähtust, mul ei tekkinud mingisugust külma või õõvastavat tunnet; isegi hirm oleks tegelikult vale sõna. Mu süda tuksus endiselt edasi. Hingasin rahulikult sisse ja välja, sisse ja välja. Aknast paistsid mööda tuhisevad kortermajad, siin-seal peatusime üksiku kollaselt vilkuva foori

ees, et lasta üle tee kesköist jalutuskäiku tegev mustamäelane. Ometi panin tähele, et midagi oli teistmoodi.

Sest, olgem ausad, ega mul naistega hästi ei lähe. Raha pole ka eriti priisata ja elu väljaspool kooli piirdub õppimise ja siis veelkord õppimisega. Istun arvuti taga ja kirjutan. Elust ja enesest, haigustest ja tervisest, kevadest ja sügisest. Ning, mis sest, et kirjutan, rääkida ma ikka ei oska. Ei saa ju nii olla, et kui ühele on antud oskus kirjutada, siis rääkimise võimest võetakse maha?

Kord ennemuiste sõnas üks tark mees: „Õppida, õppida, õppida.“ Ärge solvuge siis, tüdrukud, kui ma teiega rääkides pisut imelik tundun, harjutamine teeb meistriks.

Saada siis targaks? On see, miks mitte

surra? Jaa, ikka võib. Aga mis siis edasi? Ja pealegi, see, mis minust tulevikus saab või saada võib, ei loe. Sest mina ei soovinud surra **siis**. Toona, kui astusin autosse. Ning ei soovi, ei taha, lausa kardan surra **täna**. Ju peab minus peituma midagi nüüd, praegu ja kohe, mis suremist takistab.

Oh, aga vastus on ju lihtne.

Lootus.

Lootus, et minust saab midagi rohke- mat, et tüdruk, kellele purjus olles hinge puistasin, jättis meelde mu näo, lootus, et vanaemaga saavad suhted korda ja lõpuks ometi võib mu pere kolida paremasse majja. Lootus, et talv jätab tänavu tu- lemata ja suvi kestab kauem, lootus, et nüüd saab minust inimene.

-anon

EKSPEDITSIOON VÄIKSESSE MAJJA

JOHANNA-STINA IDLA 133C,
SEBASTIAN RAUDSEPP 133C

Ühel päikesepaistelisel sügisel pärastlõunal võtsime ette uurimisretke Väiksesse majja, et uurida nooremate koolikaaslaste mõtteid ja arvamusi. Üksest sisse jõudnud, andsime teed punasärgilistele kooliõdedele ja -vendadele kuni nad ülima ettevaatusega oma seenekollektsioonid teisele korrusele transportisid.

Seejärel suundusime potentsiaalseid intervjueeritavaid püüdma. Sellega aitas lahkelt meid õpetaja Triinu-Liis Vahter, kelle klassil oli just viimane tund lõppenud. Meil jäi üle vaid ammulisui pealt vaadata, kuidas igale õpilasele individuaalselt edasiseks toimetamiseks juhised anti – kes suunati maadlus- või maleringi, kes vanaema juurde või treeningusse.

Mõni hetk hiljem seisime kahekesi tahvli ees ja selgitasime uudishimulike nägudega 1. klassi pikapäevarühma koolijätsidele, kes me oleme, kust me tuleme ja mis me soovime – neist umbes-täpselt 10 aastat vanemad reaallikad, kes tahavad verivärskete aabitsaküttidega pisut juttu vesta.

Järgmise 20 minuti jooksul jutlesime erinevatel teemadel, alustades Reaalkoolile iseloomulike sümbolitega. Küsimusele „Mis on Pudi rida?“ järgnenud vaikuse katkestas leidlik Hendrik: „Ma guugeldan!“

Ning välja ta selle guugeldas. Tallinna Reaalkooli maja roosa värvuse kohta oskas Klaus-Mattias öelda, et roosa oli kunagi poiste värv ja meie õppeasutus poiste kool. Reaali vaimu kohta teadsid Gustav, Marta ja Oliver rääkida, et olemas on mingisugune suur R-täht ning miski on must-valge. Selgitades, loomaks lihtsamini arusaadavat kujutluspilti, lisasime, et näiteks Tallinna Inglise Kolledžis Reaali vaimu ei ole. „Aa, mina olen Teda keemia tunnis 1. septembril näinud!“ teatas seepeale entusiastlik Oliver.

Siis asusime võrdlema meie igapäevaelu gümnaasiumis ja nende oma esimeses klassis. Uurisime koolilaste käest, milline võiks olla ühe gümnaasisti tavaline koolipäev. Osati vastata, et seal on poole raskem õppida ning koolipäeva pikkuseks pakuti optimistlikult 7-8 tundi. Üks õpilastest tõi välja valusa tõe, et Suures majas ei saa vahetunnis õues kulli, ukakat ega jalgpalli mängida. Väiksemad koolikaaslased (sealhulgas aknast pea sisse pistnud Rasmus-Martin) olid kõik ühel meelel, et esimene klass on üheteistkümnendast kihvtim. Seoses üheteistkümnenda klassiga jõudis jutuaajamine mingil moel uurimistöödeni.

Selgitasime tüdrukutele-poistele, et uurida võib absoluutselt kõike, mida hing ihaldab, mitte ainult „kriminaalseid asju“. Seepeale tekkis nutikal noormehel Gustavil mõte tulevikus välja uurida, miks alles viiendast klassist Suurde majja õppima lubatakse. Kõik küsimused läbi võetud, jagasime igale lapsele tänutäheks Kasekese kommi, kusjuures mõni tuli kavala pilguga juurde küsima.

Suurde majja tagasi kõndides jagasime omavahel mõtteid sellest, kui sümpaatsed 1. klassi sihikindlad õppurid meile tundusid. Olles ise vaid kaks nädalat koolis käinud, oskavad nad väga arukalt erinevatel teemadel kaasa rääkida. Veendusime, et Reaalkooli on tulnud ikka tohutult vinged tegelased ning meid valdas ilmatu õnnetunne. Oleksime valmis nendega iga hetk taas juttu puhuma. Tuult tiibadesse, 143. lend!

Sooviksime tänada selle artikli valmimises osalenud vahvaid koolikaaslasi Martat, Gustavit, Hendrikut, Oliveri, Klaus-Mattiast, Rasmus-Martinit, koostööaldist õpetajat Triinu-Liis Vahterit ning abivalmit Väikese maja administraatorit, kes meid meelsasti uksest sisse lasi.

FOTO: KOOLI KODULEHT

PALJU ÕNNE!

Kristel Kõrvits	04.10	Janar Soidla	22.10
Villu Raja	06.10	Tiia Luuk	25.10
Lilian Kravtšenko	10.10	Kailit Taliaru	25.10
Geili Rehtla	16.10	Anna Daniel	27.10
Nora Mals	17.10	Piret Otsa	31.10
Kristel Haugas	17.10		

REBASTE LUULE

Egert on parim jumal
Ta pole üldse rumal
Kõik ta ära progeb
Enneolematut koge
Elu on seiklus
Ja Egert on ka

Mu lemmikjumal on Egert
Olen hea rebane tegelt
Hoolitsen ilusti Egerti eest
Vajab ta ju seltsimeest
On tore olla rebane
Kui jumal nõnda vahva

Muusikat ta kuulab head
Elu on *rock'n'roll*, ta teab
Spotify's tal 70 *follower*'i
See on ju terve inimmeri

Egertile tegin lõunaks süüa
Tema käsul võiksin ennast müüa
Ta teab, et olen rebane, tubli
Ning et ei peitu minus imbetsilli
Kahjuks pole luuletajat minus
Loodan, et see pole miinus
Niigi küllalt kollaseid mul
Siiski vähem kui Kristo, sul

Iris Luik 134C

Kopra on minu päike.
Ta saabus järsult nagu äike.
Tema soov on minu püha.
Ei soovi täitmist takista ka kõha.
Ta on kuis jumal,
kui näen teda siis sulan.
Tema eest ma mõõgavõitlusesse astuksin
ja vangikongi kasvõi satuksin.
Kui ta lendaks veel kord Jaapanisse,
siis nutaks öid ma padja sisse.
Parim jumal on Kopra.
Imselt on ta sopran.

Reeli-Marta Siimar 134B

Joosep, mu jumal
sinu ümber valgus kumab
Oo, sa uhke jumal
sinuta ma puhta rumal
Pole jumalat paremat
nii kena ja saledat
Viik(ingite) kange sugu valitseb siin maal
Su nägu, see on just nagu maal
Imetlen su tarka pead
ise teen veel mõned vead
Loodan, su rets pole niivõrd tapp,
et mul kurku tõuseks sapp
Sulle pühendan selle luule,
et tooks see ikka naeru suule!

Annabel Saluri 134C

Kõik see sai alguse kevadel,
Aastal 2007.
Kui kool oli mul veel veidi segane,
Mitte et praegu ka ei oleks.

Käisin siin aasta, käisin siin kaks,
Nüüd läheb kümnes ja sellega maks.
Mõtlesin pikalt, kas ikka Reaal?
Nüüd ma vist siiski vastust kui tean.

Pole möödud kaua ajast,
Mil veel ei teadnud, mis mul vajast.
See pole ju füüsika,
ei kunst ega muusika
Mis otsin ma siit, miks tulin ma siia?
Kui samahästi võind viia end kuhugi mujale.

Mind hoiate siin just teie.
Kõik te siin, kes olete praegu
Ja kõik te seal, kes tulete juurde
Ja kõik te, kes olete olnud.
Sest kõik me koos ju oleme rohkem.

Seda ei anna panna sõnadesse,
uskuge mind, ma proovisin
Pigem tuleb tunda meil südamesse.
Ja kui veel ei tunne, siis ära pabista.
Kõik saab korda, sa ei jää abita.

Nüüd jääb veel öelda viimane toost,
Et jumala eest me ei laguneks koost.

René Piik 134A

PEATOISETUS	Mirel Mesila 133C, Oliver Porkma 133A
KÜLJENDUS	Joosep Viik 132B
TOISETUS	Kertu Johanna Jõeste 132B, Birk Sepp 134C, Uku Kangur 132B, René Piik 134A, Maian Lomp 134C, Rene Aleksander Truuts 134A, Johanna-Stina Idla 133C, Sebastian Raudsepp 133C, Iris Luik 134C
KEELETOTISETAJA	Mirel Mesila 133C, Greetel Joanna Vörk vil!131
KUJUNDUS	Rait Kohava vil!130
TOIM. NÕUANDJA	Kaia Kivitoa, Mirja Särg
AITÄH	Ene Saar, Jaanika Lukk, Reivo Maasik, Daniel James Coll, Tatjana Truuväärt-Grubeljas, Katariina Päts 132B, Erko Olumets 134A, Grete-Liina Roosve 132C, Mikael Raihhelgauz 132B, Kristiinia Teller 132B, Siret Siim, Triin Tärnov, Carmen Kesküla, Anette Remmelg
KAANEFOTO	Kertu Johanna Jõeste 132B
KARIKATUUR	Ameus
LEHE NR	138